

$\frac{1}{2}$ •RLIVOST - VÄŠZENÄ• NA SVOBODÄŠ

ÄEtvrttek, 22 kvÄsten 2008

Trvalo mi to rok a pÄ, neÄ¾ jsem si uvÄdomila, Ä¾e mám manÄ¾ela chorobného Ä¾árlivce a Ä¾e mä svým chováním psy-
týrá. Trvalo mi to tak dlouho, neÄ¾ se vše provalilo mezi naše pÄ™íbuzenstvo a všichni mi Ä™íkali "Jdi
nÄj, uÄ¾ se nezmÄní, ale pokud s ním zÄstaneš, jsme tu a pomÄÄ¾eme ti, kdyÄ¾ budeš potÄ™ebovat."

Málokdo má takové štÄstí, Ä¾e se za nÄj ostatní postaví, ale já to stejnÄ nechtÄla vidÄt (vlastnÄ i teÄ si svou
tak trochu maluju do rÄÄ¾ova). Má odpověÄ byla: "Ne, tak to není, jen mu na mä záleÄ¾í a Já mu svým chováním ubliÄ
Já jsem pÄ™íÄinou našich hádek, Já se neumím chovat jako správná manÄ¾elka a nezvládám práci, dítě a
domácnost a ještÄ péÄi o manÄ¾ela, to Já jsem ho dohnala k tomu, Ä¾e mi prohlíÄ¾í telefon, maily, otvírá mou
poštu a jen díky MÄš se stalo, Ä¾e mezi námi uÄ¾ není tak krásný vztah plný dÄvÄry. Já mám problém, ne on, Já
musím zmÄnit a taková, jaká jsem byla dÄ™ív, uÄ¾ být nechci, chci se mu líbit a chci být podle jeho pÄ™edstav. Miluju ho a on
mne a kdyÄ¾ se hádáme, tak on to tak nemyslí, on chce pro mne jen abych ho pochopila, abych pochopila jeho obavy a
Já to vše dÄlám poÄ™ád špatnÄ. To Já jsem vším vina." To jsou totiž Ä¾ ty pocity, proÄ Ä¾ena z
s takovým muÄ¾em. UÄ¾ jsem si sice uvÄdomila, Ä¾e to není správný pÄ™ístup, ale stále ještÄ vÄÄ™ím spoustÄ
Nemám sílu od nÄj odejít. VlastnÄ není kam odejít, bydlíme v mém bytÄ. MoÄ¾ná zÄstávám proto, Ä¾e stále ještÄ
miluji a poÄ™ád si Ä™íkám "to ho pÄ™ejde, zmÄní se" - kaÄ¾dy v mém okolí mi dává najevo, Ä¾e to takhle dál nejde, Ä¾e ta
zÄstane, ale jsem tvrdohlavá a neÄ¾ se pro nÄco rozhodnu, musím si být jistá a tady je problém s bojem rozum versus city
... ach jak bych to mäla jednoduché, nic k nÄmu necítit, nebo ho dokonce nenávidÄt. Podotýkám, Ä¾e sama si nevybavuju
Ä¾ádný moment z mého dÄtství a dospívání, kdy by mé sebevÄdomí nÄjak utrpÄlo, mám vysoké postavení v práci a jsem
VŠ vzdÄlaná. A napadl mne ještÄ jeden dÄvod, proÄ se zdráhám odejít, vÄdyÄ¾ nikdo není dokonalý, kaÄ¾
má své chyby a pokud bych si našla jiného, kdo mi zaruÄí, Ä¾e to nebude stejné, Ä¾e to nebude ještÄ
horší a co hÄÄ™, Ä¾e bude milovat dítě, které není ani jeho? Takto mám aspoÄ "svou jistotu", Ä¾e vím, Ä¾e mé dítě
milováno otcem a já milována svým manÄ¾elem, i kdyÄ¾ je to podmínÄno hádkami a obhajováním, kde jsem byla, s kým,
jak dlouho, o Äem jsem se bavila, kolik za co utratila... A otázka proÄ to dÄlá - vím to zcela pÄ™esnÄ. TouÄ¾í po úplné ro-
sám v takové nevyrÄstal a má panický strach, Ä¾e bych ho mohla podvést. Má hrÄzu z toho, Ä¾e naše dítě by
bylo z rozvedené rodiny, nebo z rodiny, kde je normální, Ä¾e si jsou rodiÄe nevÄrní. TouÄ¾í po tom, aby mezi námi nebylo
Ä¾ádné tajemství, ale bohuÄ¾el za spoustou vÄcí, které jiným pÄ™ijdou banální hned vidí zradu, leÄ¾ nebo finty. Z úst
psychologa pÄ™etlumoÄním analýzu - ve mä je prý pocit, Ä¾e musím muÄ¾i ve všem vyhovÄt, dÄlat vše pr-
byl spokojen a neznám rozumnou mez, aÄ¾ se dostávám do situací, které jsou nedÄstojné. On z pocitu ménÄcennosti
se mä snaÄ¾í tlaÄit do této pozice, abych náhodou nedostala pocit, Ä¾e se bez nÄj obejdu. Zároveň vnitÄ™nÄ vÄÄ™í ton-
toho schopna a snaÄ¾í se mi dokázat, Ä¾e má pravdu, ikdyÄ¾ se mýlí. Ví, Ä¾e bych mäla odejít, sebrat tu sílu, ale nejde
neumím si Ä¾ivot bez nÄj pÄ™edstavit, pÄ™ijde mi, Ä¾e všechny varianty jsou špatné a tak radši neÄ
zmÄnu, zÄstávám tam, kde jsem. TÄeba se opravdu zmÄní, tÄeba se mi podaÄ™í pÄ™esvÄdÄit ho, Ä¾e mi mäÄ¾e
není potÄeba se kvÄli tomu hádat... Nu, tak jsem se alespoÄ vypovídala... Dana